weer driftig — „is hoe ik en iedereen over je denken. Je gedraagt je als de hatelijkheid in persoon, en als je mij nu niet dadelijk zonder méér belooft, dat je gedrag in huis totaal veranderen zal — dan," moeilijk kwamen de woorden er weer uit, „dan moet je er maar uit."

„Ik kàn dat niet beloven. Ik wéét dat ik het niet zal kunnen houden!"

„Gà dan! Je bent vrij. Ik kan hàar niet hier, in mijn huis, aan zooiets blootstellen, het ondermijnt haar gezondheid."

Fred lachte smadelijk. Dan plotseling helder beseffend, het onvermijdelijke dat nu te gebeuren stond, stak hij zijn vader de hand toe, en zei heesch: „Vader, het is niet tegen ù, maar heusch, ik kàn niet anders! Ik zal kamers zoeken!..." — En hij ging.

Toen begon het vervelende, eenzame leven van heer-op-kamers. Fred had nooit gedacht, dat hij zijn huisgenooten, zèlfs het gezicht van zijn stiefmoeder, zóó zou missen als hij nu deed.

Gonda en Wim kwamen hem wel eens opzoeken. Mien ook vaak, maar Winnie kwam nooit mee. „Ik dànk je," zei ze tegen Mien, „dàar 'n visite te gaan maken."

Fred zag haar nu zelden meer, en voelde dat zijn kansen hoe langer hoe meer verminderden. „Misschien verveelt mijn dralen haar wel," dacht hij ten slotte, en schreef haar een brief vol bedwongen hartstocht, smeekte haar, die zijn eerste en eenige liefde was, hem te willen trouw blijven en in roerende woorden klaagde hij haar zijn verdriet, zijn smart om het eenzame leven, dat hij niet gedacht had, zóó moeilijk te kunnen verdragen. „Winnie", zoo eindigde hij, „ik wéét het, je hèbt me lief. Maar zeg het me nog eens. In den laatsten tijd, nu ik wel aan alles en allen moet gaan twijfelen, moet ik heel zeker kunnen zijn van jouw liefde. — Kind, ik wéét het immers wel, maar zèg het mij nog eens."

Onder het schrijven was zijn hoop weer opgeleefd. Zeker, het zoù goed komen. Zij hoorden immers bij elkaar? Ze hadden altijd elkaar zoo goed kunnen begrijpen.

En nu — de ontgoocheling was wèl wreed — was dit haar antwoord. Zij wilde niet! En waaròm niet? O, die gehate, die inniggehate vrouw, door wier schuld nu ook zijn meisje — want in gedachten noemde hij haar allang zoo — zich van hem afkeerde. En voor goed! Want héél zeker wist Fred, wanneer iemand als Winnie zooiets schreef, dan was zij vastbesloten en zou het niet herroepen later. En door dit groote leed, een oogenblik zijn haat en zijn trots vergetend, bóóg hij het hoofd in de handen — en weende als een kind.

Een half uur later stond hij op, waschte zich, en energiek weer maakte hij zijn plannen. — Het moèst dan maar, dacht hij, als een màn zou hij ook dit — het vreeselijkste van alles — dragen. Hij zette zich weer neer, en schreef aan zijn vader dat hij wèg wilde, zoo gauw en zoo vèr mogelijk, het liefst naar Indië. En als zijn vader met zijn uitgebreide handelsrelaties hem kon helpen aan een betrekking in Indië, dat zou dan het eenige zijn, wat hij voor zijn zoon nog behoefde te doen.

Vóór zijn vertrek zou hij dan nog eenmaal in huis komen om afscheid te nemen. —

Zelf bezorgde hij den brief aan zijns vaders huis. Toen volgde hij de stille wijken die buiten de stad voerden, en liep eenzaam den donkeren nacht in. . . . . .

. . . . . .

Den volgenden dag om 6 uur — hij was klaar voor dien dag — op zijn kamer komende, viel zijn oog dadelijk op een brief, door een hem onbekende dameshand geschreven.

Hij opende hem verbaasd.

Waarde Heer!

In verband met uw misschien overhaast genomen besluit van gisteren verzoek ik U in den vooravond even bij mij te komen. Ge zult mij alléén treffen, en blijft in alles vrij.

Ik weet van uw nieuwe teleurstelling en — kan helpen! — Wees verstandig en weiger niet. Denk, dat ik een vreemde ben, wie ge even een bezoek brengt, terwille van Winnie. Ik verwacht u,

Gerda Henkema—Van Strijen.

Ze zette een stoel voor 'm aan tafel en nam zelf weer in de wat-achteruit geschoven grooten stoel, waarin vroeger zijn eigen moeder steeds zat, plaats. Nu dacht hij weer aan zijn moeder, zijn eigen moeder.

Maar met kracht van wil drong hij zijn afdwalend denken terug. 't Moest niet langer duren dan noodig was, vond hij, en nog steeds werd er niet gesproken. Nu zag hij haar vragend aan, en zij begon:

„Vanmorgen vertelde je vader van je besluit, naar Indië te willen gaan. Het greep ons allen aan en ik — ik dacht dat het om mij was, en dat deed me pijn. Want hoè men de zaak ook beschouwt, jij hebt hier rechten en jij behoort in elk geval hier. Ik ben een vreemde voor je — een indringster — en 'k vroeg mezelf soms af, of ik — of ik toch wel goed gedaan heb..."

Even wachtte zij. Met korte tusschenpoozen waren de laatste woorden er uit gekomen en Fred dacht: „Wat moet het moeilijk zijn voor een vrouw, voor hàar nu, om *dit* te moeten zeggen en tegen mij! Een fijn gevoel van bescheidenheid hield hem ervan terug haar nu aan te zien, maar hij hóórde de tranen in 'r stem.

„Ik heb eerst gedacht," ging ze verder, „dat ik je vragen zou, te blijven. Maar ik voelde dat zou niets uitwerken. Ikzelf weg, dat kon nu eenmaal niet meer — en ik leed om de breuk, door mij ontstaan en die ik niet te herstellen wist.

Toen heeft vanmorgen Mien toevallig Winnie gesproken, en deze vertelde haar wat tusschen jelui was voorgevallen. Zij wilde, dat Mien het mij zeggen wou, opdat ik niet mezelf zou verwijten, dat het om mij was, dat je ging. Mien vertelde me, dat Winnie zelf zoo geschrokken was van de

Langzaam vouwde Fred den brief weer dicht en in de envelop. „Gaan?" dacht hij. Feitelijk kòn hij niet, had hij niet zèlf gezegd, dan kom ik niet meer in huis? En het nu wèl te doen! Als zij hem zagen, zouden ze zeggen: hij kon er toch niet buiten. En dàt mocht niet. Niemand mocht weten hoe héél zijn hart verlangde naar het vriendelijke gezellige binnenhuis langs de mooie gracht.

Maar ze zouden hem immers niet zien, en Winnie, — stond er feitelijk niet, dat Winnie het zoo wilde? Zou die spijt hebben van haar antwoord? Fred brandde van nieuwsgierigheid, van begeerte — maar hij wist — als hij niet ging nu, vanavond, dan zou hij het wellicht nooit hooren.

Daarom deed hij het! —

Anderhalf uur later, trad hij — voor het eerst na zes weken alleen-wonen, — weer de oude prettige huiskamer binnen met den hoed in de hand, de jas nog aan.

Mevrouw Henkema stond op, en stijf liep hij op haar toe, gaf haar zwijgend de hand. Onwillekeurig dacht hij aan het laatste onderhoud met zijn vader en diens eischen. Voor dien éénen keer dat Fred hier, en in zijn eigen belang, weer binnenging, wilde hij zich wel aan zijns vaders wenschen houden.

„Waarom niet even je jas en hoed opgehangen, dan kan ik prettiger met je praten, 't is nu of je gereed zit, elk oogenblik weg te kunnen gaan," — zei ze vriendelijk, en nog altijd zwijgend, ging Fred weer even terug, en deed het.

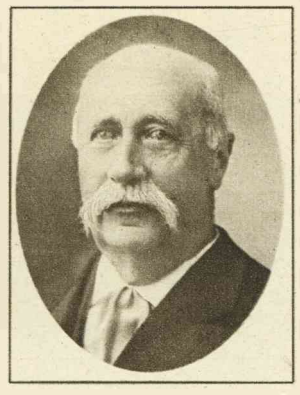
O, het was verschrikkelijk, nu hier te moeten komen, om misschien gunsten van hàar te ontvangen. Het prikkelde Fred, en maakte hem gedwee tegelijk.

DR. J. H. EBERSON.†

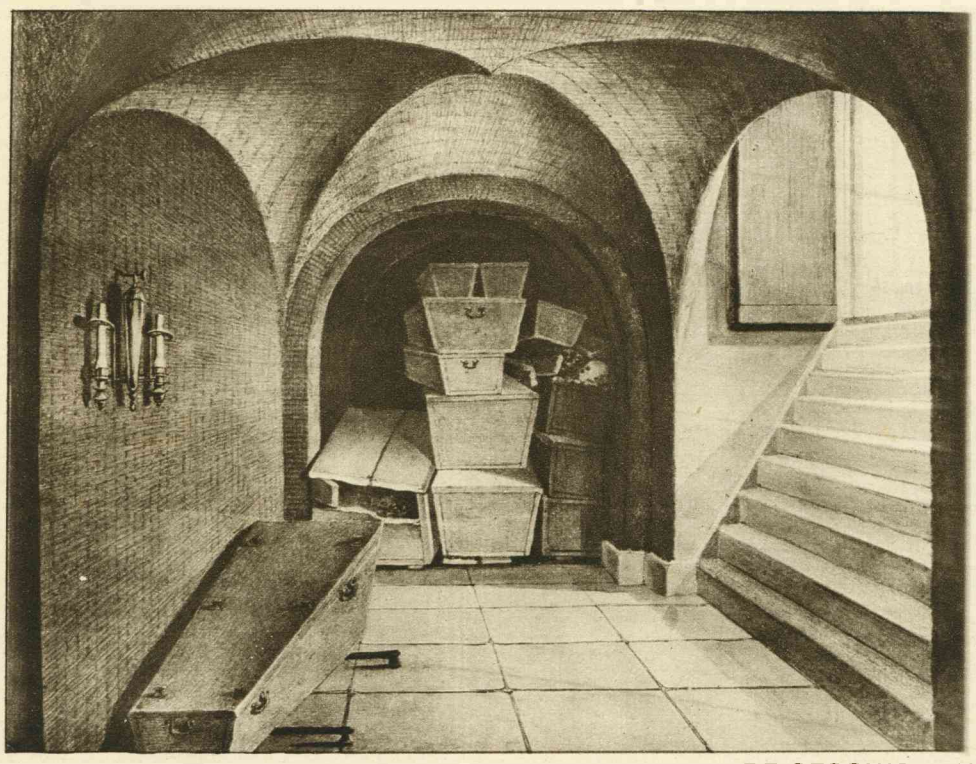

J. TER MEULEN.†

DR. JOH. WINKLER.†

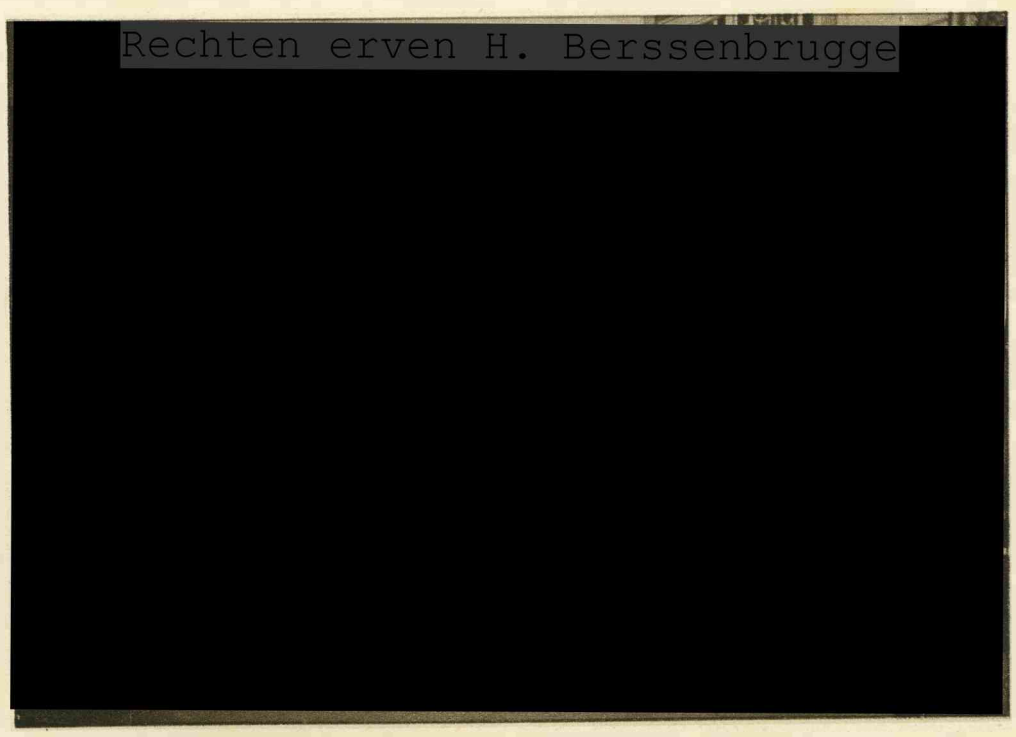
Te Amsterdam overleed plotseling de bekende geneesheer Dr. J. H. EBERSON, secretaris van de 2e sectie van het Genootschap ter Bevordering der Natuur-, Genees- en Heelkunde te Amsterdam. — Op den leeftijd van 70 jaar overleed te Amsterdam de heer J. TER MEULEN, oudste firmant van het welbekende assuradeurskantoor. De overledene was ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw. — Te Haarlem is op 76-jarigen leeftijd overleden de heer JOH. WINKLER, oud-genees-, heel- en verloskundige, die na eenige reizen naar Java de practijk te Leeuwarden uitoefende en daarna te Haarlem zich wijdde aan de taalstudie, waarover hij in verschillende tijdschriften artikelen publiceerde.

DE GESCHIEDENIS VAN DEN DAM.

In het Archiefgebouw van de gemeente Amsterdam wordt een tentoonstelling gehouden van teekeningen en prenten, die betrekking hebben op de geschiedenis van den Dam. Zooals te begrijpen is, is er voor deze expositie, die uit historisch oogpunt van groot belang is, heel wat interesse. Onze foto's geven, *links*: reproductie naar een teekening van den grafkelder van De Ruyter in de Nieuwe Kerk; *rechts*: Het vertrek van Maria de Medicis van het Stadhuis te Amsterdam op 5 September 1638. Gravure van S. Savry naar Jan Martsen de Jonge. (*foto's V.F.B.*)

„PRULLETJE".

Else Mauhs (in de titelrol) en Nico de Jong in „Prulletje", dat door Het Rotterdamsch Tooneelgezelschap wordt opgevoerd. Schrijver van Prulletje is de heer J. A. H. Abeleven, die het gegeven ontleende aan Gyp's vertelling Le Mariage de Chiffon. (*Foto Berssenbrugge.*)